

STILTE

in

Oud Turnhout

**VERLIES
GEMIS
ALLEEN**

Op 't kerkhof

Op 't kerkhof onder zonovergoten verdriet
waar evenzoveel bloemknoppen bloeien
als er tranen op bodemloze aarde vloeien,
is het rustig denken over wat was en niet meer is.

Ook chrysanten wit geel rood, nog niet dood,
is éézelfde lot uiteindelijk beschoren,
tezamen met de beenderen, de resten van leven,
zielen die verzanden in zwarte aarde,
om daar in verbondenheid te verdwijnen tenzij ,
tenzij ergens in 't oneindige een herinnering wacht.
Geduldig neemt ze haar tijd, voor ze wordt herdacht.
Eerst moet 't verdriet immers verzachten.

En dan komen daar weer, na korte of lange tijd
misschien, maar zeker, zachte gedachten
Op 't kerkhof is 't rustig denken over wat was,
maar toch ook nooit helemaal verdwenen is.

TROOST – herinnering -

Als morgen niet meer is,
en geen dageraad nog komt,
verdampen dromen in wolken,
tranen die als regen binnensijpelen
in harten met warme gedachten

Als verdriet steeds weer komt knagen,
herinner je dan de mooie dagen,
pijn en herinnering, beide blijven,
maar op een dag zal je zien
dat de kracht van de herinnering
alle pijn met een glimlach bedekt

JIJ

JIJ

JIJ ZOCHT

JIJ ZAG MIJ

JIJ HIELD VAN MIJ

JIJ

*'t begon op een doordeweekse augustusdag in 1974,
's avonds na het werk, ik was alleen thuis, mijn ouders,
zus en broer waren op vakantie in Blankenberge aan zee,
Jij belde aan, zegde dat je al 3 jaar naar mij zocht
en toen begon het zes maanden daarna trouwden we.*

rdckx

mijn stengel, jouw bloem

Jij bent mijn stengel

en ik jouw bloem
die openbloeit
als jij me laaft.

Mijn lente voer jij ten top
Mijn herfst zal jij dragen,

Jouw vreugd bedwelmt mijn kelk
Jouw leed verwelkt mijn blad

Ik ben een bloem
gedragen door jou, mijn stengel,
en bloei open als jij het wil

Ik ben jouw bloem

rdckx 07 03 1975 aan Guy (onze huwelijksdag)

WEG

Diepe lange zucht
Mijn wereld stond even stil
En voorbij was jij

jij bent nog niet dood

Mijn tegenpool, mijn liefde,
Jij bent nog niet dood,
want ik ben nog niet dood
en denk nog steeds van jou.

Miljoenen jaren geleden
werden de krijtlijnen getrokken
van mijn en jouw toekomst.
En jij, mijn stengel en ik, jouw bloem,
wij kunnen ze alleen maar volgen
hopend dat ze elkaar steeds weer
zullen kruisen en raken,
in een zucht van de wind
in de lach van een kind.
Straaljagers in de lucht
strepen trekkend
die elkaar doorklieven
en dan weer verdwijnen,
in vluchtige contreien.

Nee, jij bent nog niet dood,
kan nog niet dood zijn
nog leven wij
nog hou ik van jou

JIJ en IK - hier en daar –

Ik ben hier, jij daar
Lichtjaren onoverbrugbaar
Eeuwigheid te ver

Leven gebroken
Liefde nog ongeschonden
Hoop is er niet meer

In een zwart meer van tranen
Leef jij verder in mijn hart
Mijn ziel verloren

Sterren fonkelen.
Ik kijk omhoog en zie je
Verbonden moment

Liefdesmonument
Ster stralend aan firmament
Wacht jij daar op mij ?

ontworteld, alleen

Hier zit ik nu
zo gans alleen
te wenen
om voorheen

Wij vochten
onze strijd
vervlochten
in gegeven tijd

En vechten
deden wij,
want allebei
hadden wij
immers gelijk

geen ongelijk
kon ons verzoenen
en toen werd het stil
dit is niet wat ik wil

Lieve, liever, liefste – afscheid -

Bij leven heb ik je het te weinig gezegd,
Geschreven heb ik het je nooit
Zingen deed ik, maar niet de juiste noot.

In alle talen zou ik het je willen zeggen
Maar het kan niet meer,
geen gsm reikt tot waar jij nu bent.

In een brief zou ik het je willen schrijven
Ook dat kan niet meer,
geen postbode levert er zo ver.

Misschien hoor je mijn hart wel zingen,
nog vol blijdschap springen,
telkens ik aan je denk.

ik hield van je,
ik hou van je,
zal altijd van je houden.

WAT IS ER LOOS

Ik zou willen zingen,
een nieuw leven beginnen
maar jou wil ik zeker niet kwijt.
Dus haak ik mij vast
aan zovele herinneringen
die jou aan mij vastbinden, **koordenloos**.

Doch jij staat niet toe
dat verdriet mij verslindt.
Je grappen en grollen
komen steeds aanhollen,
doorbreken mijn zorgen,
en toveren een glimlach, **woordeloos**

Dan lachen mijn gedachten,
wat viel er anders van jou te verwachten.
De zon en de maan,
zij blijven bestaan
Jij houdt nog steeds van mij
Zoals ik nog steeds hou van jou, **tomeloos**

Ik kom, maar nu nog niet,
misschien kom ik gauw.
Wat houdt me hier tegen
Noch wolken, noch regen
Wellicht de zon en de maan
Mijn wereldse bestaan, nog **niet hopeloos**.

(koordenloos : nieuw woord = niet door koorden vastgebonden, had je iets anders gedacht ?)
rdckx 07 03 2020 aan Guy (07 02 1975 – 45 jaar geleden was dit onze huwelijksdag

VERGETELHEID

Nu na negen jaren alleen zijn
gaat er nog geen dag voorbij
waarop ik niet aan je denk,
bij mijn leven en welzijn,
volgend jaar een decennium lang.

Ondanks de warme liefde van onze kinderen
is onze thuis een leeg huis vol herinneringen.
Nog gaat dementie aan mij voorbij,
maar niemand weet voor nog hoelang.

AL ROEPEND IN ALLE TALEN

IK ROEP JE IN ALLE TALEN, IK ROEP JE OVERAL, DAG EN NACHT

IK MIS JE YOU FAIL ME TU ME MANQUES

waar ben jij where are you où est-tu

elke dag every day chaque jour

schrei ik I cry je pleure

zucht ik I sigh je soupire

elke morgen every morning chaque matin

sterf jij again à nouveau

opnieuw you die tu meurs

nachtmerrie yesterday's revécu

van gisteren nightmare le cauchemar

herbeleefd come true d'hier

keer op keer time after time temps après temps

schreeuw ik I scream je crie

zucht ik I sigh je soupire

waar ben jij where are you où est-tu

rdckx aan Guy ... JIJ † 05 08 2014

-2015-2016-2017-2018_2019-2020-2021-2022-2023-2024

KOUD

De dag dat ik niet weet
De dag dat ik vergeet
Kom jij me dan vertellen
Dat jij nog van me houdt,
Zo krijg ik het niet koud

Over LEVEN
OVERleven

VANUIT DE WOLKEN

Een leven lang heb ik gedood,
nu ga ik verder luisteren
naar het groeien van het gras,
wandeland in ongekende tuinen
waar werkelijkheid niet meer bestaat
en eeuwigheid realiteit is.

Zorgvuldig koesterend draag ik
verleden en heden met me mee,
de toekomst gaat aan mij voorbij,
met spijt, zonder bitterheid, maar weet
mijn leven was niet voor niets, want
ik heb jou gekend, en jou en jou.. en hen.

Ik ben niet dood, ik leef nog verder,
in gedachten en herinneringen
van al wie me lief en dierbaar was,
van allen die mijn hart hebben beroerd,
van hen wier hart ik heb beroerd, ...van jou.
Dit is geen afscheid, maar verbondenheid.

Op een zucht van de wind, reis ik verder om
nieuwe werelden aan verre horizons te ontdekken.
Van op twinklende sterren stuur ik je mijn regen
om zo je verdriet weg te spoelen. Ik kijk naar jou.
Kijk jij omhoog, zie en voel mij. Ik stuur je de stralen
van de zon om je te koesteren met de warmte van mijn hart.

Allerzielen : *Wij zijn allen geboren om te sterven. Onze ziel leeft verder in verbondenheid*
rdckx 02 11 2018

IK en MIJN LEVEN

Ik neem mijn leven bij de hand
en wandel samen naar de sterren toe.
Behoedzaam en langzaam maar zeker
stap ik door mist en nevel geblinddoekt
geen verdere toekomst tegemoet.

De onwetenschap zal mij tot troost zijn.
Mijn aardse “hebben” laat ik achter,
mijn “zijn” lost op in ‘t donker heelal,
alleen, niet eenzaam maar verbonden
met miljarden die mij zijn voorgegaan.

Verdwenen verleden, dromen voorbij.
Vandaag wegdeinend nog vol verlangen
mijn heden om verder van te genieten.
Zolang het mij nog wordt geschonken,
zólang zal ik mijn leven liefhebben.

GEHAAIDE HAIKU

– en het antwoord is... -

Vanuit de schaduw
kijk ik uit naar de wereld
is daar iets voor mij ?

Ik wacht geduldig
vanuit leegte komt er niets
lichamen gedood

Zielen verschrompeld
wanneer komt nu toch die god
vanuit de hemel

Wat als er geen hemel is
geen deus ex machina
het mensdom genaaid

Maar zonder hemel
bestaat er dus ook geen hel
rust in eeuwigheid

de eeuwige vraag voor de gelovige, de ongelovige en de agnost !
..... en het antwoord is **dat er geen antwoord is.**

VOORGEBORGTE

Doelloos dolend door mijn brein
dwaal ik rond in vage herinneringen
niet meer wetend waar en wanneer ,
of wie waren het ook alweer.

Flitsen van een voorbij verleden
zonder binding met het heden,
er was geluk en er was pijn,
schoonheid maar ook lelijkheid.

Ik word weer kind in mijn omgeving.
Nog ontbreekt echter de onschuld
ult mijn eerste zorgeloze levensjaren.
Angst loert en eenzame afhankelijkheid.

Wie was ik, wie ben ik, wie zal ik zijn,
Dat niet te weten, het niet meer weten,
De pijn en onmacht van het vergeten,
Een toekomst vol onzekerheid.

BINNENIN

Nog altijd weet ik niet
waar ik ooit zal heengaan.
Ik kijk naar binnen.
en zie de angst in mijzelf :
zwart gat zonder weerga.

Ik hou van de sterren
ik hou van de maan
Ik zie ze van verre
aan de hemel staan.

Zij schitteren en pronken,
staan er te lonken.
Er wacht mij een verre reis.
samen met Hein en zijn zeis

Nog ben ik er niet klaar voor.
Ik klamp me aan de wereld vast
met al haar aardse verlangens.
Krampachtig en troosteloos
dool en droom ik verder binnenin.

KLEPEL

Ik weet nog waar de klepel hangt,
maar kan hem niet meer luiden.
De klok is bijna uitgegalmd,
het touw hangt roerloos neer.

Mijn lied is bijna uitgespeeld,
en opgejaagd door zachte winden
zinderen weemoedige noten na
ver weg over alle werelden heen.

Het carillon van mijn leven speelde
menig lied van vreugde en verdriet,
Het klokkenspel is bijna uitgespeeld.
Mijn handen rusten nu in peis en vree

RESTANTEN

Als ik dood ga, word ik niemand.
Als ik dood ben, ben ik niets,
tenzij misschien een impressie.

In herinneringen steeds vluchtiger
verdwijn ik in ijle zwarte lucht,
tot ook jij niet meer aan mij denkt,
tot ook jij er niet meer bent

Dan is het in oneindigheid gedaan,
en zijn alle restanten vergaan,
tenzij ik weet het niet.

ALS IK NIET MEER WEET, ZAL JIJ DAN WETEN

Als ik niet meer weet

wat blij zijn is,
geen twinkeling nog
mijn ogen op kan lichten,
geen glimlach nog
mijn gezicht beroert,

Als ik niet meer weet
van ik en jij,
en enkel angst
mijn leven leidt,
in liefde en verbondenheid

Als enkel pijn
nog mijn knoken belaagt,
en alleen verdriet
om het niet meer weten
mijn hart en ziel beheerst,
en mijn hersenen stuurloos zijn

zal jij dan weten, dát wat ik nooit vergeet,
dat ik je altijd lief zal hebben
zoals enkel een ouder dat kan
Vaarwel, Ik zeg het nu, nu het nog kan,
vooraleer angst, pijn, en verdriet.
me hebben neergeveld.

En zal jij dan weten, dat het tijd is
om mij los te laten, me te laten gaan.
Gun mij die goede dood,
laat me dan rusten in eeuwigheid
Het is goed geweest.

Rdckx 14 04 2020 aan mijn KINDEREN (VERBONDENHEID)

OVERLIJDENSWENS

bij leven en welzijn

Als ik dood lig – **naar ik mag hopen** -
in mijn bed, In bad, onderaan de trap,
of zittend in mijn zetel, TV-kijkend
alsof het me nog interesseert,

en jij – ik zeg wel degelijk jij, want jij
bent één van de twee met mijn huissleutel –
en jij mij dus **in oneindige rust** vindt,
(*maar wees gerust, nu nog niet*), **wees dan blij voor mij,**

want ik ging, toevend tussen al mijn herinneringen,
in vrede met mezelf heen, en voor wat mij betreft
verzoend met alles en iedereen, **'t is goed geweest,**
en waar ik ook ben , op mijn eindbestemming, ...

verwijt jezelf toch niets, want ik was niet alleen,
mijn hele leven was erbij, mijn jeugd, volwassenheid
(*alsof ik die al ooit bereikt zou hebben*), mijn oude dag
(*die heb ik wel bereikt*), en vooral **heb geen verdriet om mij.**

de enige pijn in mijn hart, de enige spijt zou kunnen zijn,
dat ik **jullie en de rest van mijn nageslacht** moet achterlaten,
niet mee kan nemen op mijn reis, *een grotere egoïst*
valt niet in te beelden, dus **ik wil dat jullie verder leven,**

zonder mij; ik zal wel voortleven in jullie herinneringen
koester de goede, vergeet de kwade, of lach er om...
het is jullie gegund, **geniet van de toekomst**, geniet van elkaar,
geniet van het leven want wij zijn er allen maar even.
En als je me toch zou vergeten, het is je vergeven.

ALS

Als ik ben uitgeteld
en dood mij heeft geveld
gelegd in dennenhouten kist,

treur dan niet om mij
maar wees blij
en zing een lied vol vreugde.

Het is niet dat mijn leven niet deugde.

Er was regen, er was zon, er was liefde
Gun mij nu het vreugdevuur,
mijn laatste aardse uur

(crematie van een lichaam)

VERSTROOID

Vraag me,
waar ik wens begraven te worden,
en ik antwoord : VERAS MIJ

Vraag me,
waar ik wens uitgestrooid te worden,
en ik antwoord : VERRAS MIJ

fijn stof

Als ik dood ben
niet meer ben
toch nog ben,

verpulverd tot stof
in nanodeeltjes
zwevend in de lucht
potentieel kankerverwekkend,

vervoeg ik dan de gelederen
der miljarden levenloze zielen
in een door haat verkankerde wereld ?

Of doorbreek ik door het ozongat
de barrière tussen aarde en heelal
voortlevend in oneindigheid
rustend in eeuwige vergetelheid ?

TE ZIJN

alleen maar

ZIJN

in de wolken – wolkenloos -

Er is geen wolkje in de lucht
De stilte is subliem
Vluchten in luchten hemelshoog
Er is meer tussen hemel en aarde,
Meer tussen de sterren en de maan,
Vaak dromen we van grote en verre dingen,
Terwijl we schatten voorbij lopen zonder ze te zien.
Wolken drijven mijn leven binnen
Niet om regen en storm te brengen
Maar om kleur te geven aan mijn lucht.

Grijze luchten zijn alleen maar wolken die over drijven
En steeds weer breekt de zon door
Je staat jarenlang tegen de deur naar het leven te duwen
tot je erachter komt dat die deur naar binnen opent.
Leef met je hoofd in de wolken
En sta met je voeten op de grond

***°Vandaag is de dag, hij komt maar één keer
°Morgen is het vandaag al niet meer
°Niet zeuren, geniet van het leven, het mag
°Maar doe het vandaag, want vandaag is de dag
(° vers van Toon Hermans)***

Als je me zoekt, áls je me zou zoeken,.... ik ben in de wolken.

rdckx juni 2015 (Stilte, zaligheid der zaligheden)

EXISTENTIE

Bestaan

Niet kijken

Niet begrijpen

Alleen maar te zijn

In tollende gedachten

Die mijn geest versmachten

Het waarom van mijn bestaan ?

Niet weten, niet doorgronden

Wachten in donkere nachten

In prangende onzekerheid

Vergeefsheid der dingen

Nutteloos vergankelijk

Zwart is de kille nacht

Oneindig het heelal

Daarin niet meer

Bestaan

OOIT

OOIT zal het er zijn,
het moment.
Zal jij het zien,
zal jij het weten ?

Misschien vandaag,
of morgen, ...
... overmorgen ?
maar ooit gebeurt het.

Op een vlugge vrijdag,
een blauwe maandag,
je zal het weten,
je zal het zien !

Misschien
is het al gebeurd,
... was het gisteren,
of was het eergisteren.

En heb je het niet gezien,
niet geweten,
alweer vergeten,
dat moment van ... **OOIT**.

Postscriptum :
*zorg ervoor
dat je het ziet,
dat je het weet,
en nooit meer vergeet, **NOOIT***

OMGEDRAAID

Luister naar je hart
Snuister in wat poëzie
Fluister zacht de woorden
Kluister ze in je ziel

Boom vol nieuw blad
Droom vol verlangen
Schroom overwonnen
Stroom vol levenswater

Draai het blad om
Maai het hoge gras
Zaai dan nieuw leven
Waai mee met de wind

Zweef op een zucht
Beef zonder vrees
Geef je totaal bloot
Leef compleet ***omgedraaid***

DAGEN VAN LEVEN

Tussen gisteren en morgen
pluk ik een bloem;
haar naam : **vandaag**.

Een ruiker van dagen
kleurrijk als een regenboog
die mijn leven overspant.

Goede tijden, slechte tijden
ze waren er, ... allebei,
Regen en zonneschijn.

Tussen gisteren en morgen
pluk ik de dag
zolang ik het nog mag.

Mij viel ten deel
een ruiker van levensdagen
symfonie in geuren en kleuren

Verdroogd als potpourri
herinneringen in glazen bokalen,
even zovele verhalen.

Dagen van leven
ze werden mij gegeven,
dankbaar zwelt mijn hart

STIL

Een verstilte stad,
er valt wat miezerig nat.
De straten zijn leeg.

Rottend en geurend,
herfstbladeren verkleurend.
Takken bijna naakt.

Stilte in mijn hart,
grijze eenzaamheid valt hard.
Winter is op komst.

LEEG en STIL het wintert

Vogelvlucht,
doodse lucht,
koud en grauw.
De klok tikt wintertijd,
meedogenloos.

Insecten
in overlevingsmodus,
woud in winterslaap,
dekbed van rottende bladeren
Toevluchtsoord.

Zaad,
kriskras verspreid,
kiemend nieuw leven,
perpetuum mobile in actie.
Voortdurendheid.

Mens
ten spijt,
altijd weer opnieuw,
tot in der eeuwigheid.
Verwachting.

WINTERS GENOT

Verstild
wit landschap,
paradijs vol rust,
diamanten in de zon.
Sneeuwkrystallen.

Troosteloos
ontbladerde takken,
een naakte boom,
grijparmen in blauwe lucht,
Lentegeil.

Ondergronds
vroeg voorbode,
kiemen van leven,
eerste tulpenbollen breken aarde.
Waaghalzen.

Tomeloos,
ondanks vrieskou
te vroeg verlangen
van natuur in winterslaap.
Levenssappen;

TOCH NIET ALLEEN

Ik praat tegen de muren,
ik praat tegen mijn kleren,
ik praat en ik praat en ik praat,
maar niemand die luistert.

De muren hangen vol,
de kasten puilen uit,
toch zijn de kamers leeg,
want niemand komt er thuis.

De tulp praat liever alleen,
de rozelaar tikt tegen 't raam,
de buxus zwiept in de wind,
natuur leeft op zichzelf.

Mussen, merels, duiven
vliegen af en aan, elke dag.
Ik tjiip en ik fluit en roekoe,
gezelschap in de tuin.

HUIS

Dag huis.

Ajuus ajuus, ... ajuus mijn thuis.
Er is met mij iets niet heel pluis.
Nu of later moet ik je verlaten.

Al mijn dagen heb je geteld,
mijn geheimen niet doorverteld,
mijn kwalen en pijntjes bedekt,
mijn leed heb je gedragen,

Je hebt me omarmd, verwarmd,
gekoesterd, geboosterd,
mijn blijheid gedeeld,
mijn vreugde mee uitgezongen.

Nu word ik door ouderdom geveld.
Jouw stenen zullen achterblijven,
ruïne waar mijn dromen nog dolen,
waar herinnering langzaam uitdooft

Maar treur toch niet, en wees gerust.
Nieuw ander leven zal er openbloeien,
beloftevolle lentes, herfst en vol heimwee,
nog vele zomers en winters lang.

HOME, ... “sweet” home

Over *leven* of
Overleven in RUSThuis
Rust ROEST in vrede

Voor de dag geplukt
Gepamperd gelaafd gevoed
Een bloem op een stoel

Mens geconserveerd
Opdrogend als potpourri
Gerimpeld en grijs

In een bed gelegd
Gepamperd en toegedekt
Beschermd voor de nacht

Nog komt nieuwe dag
Nog schijnt de zon, straks de maan
Nog verwacht de mens....

Onzichtbaar

Oudjes in zetels
onzichtbaar achter ramen,
rimpels weemoedig.

Herinneringen
als onzichtbare tranen,
de regendruppels.

Alleen zijn geen troef,
speelkaartenspel gespeeld,
oudjes in zetels.

LEVENSWEG

Allemaal hebben wij onze levensweg te volgen!

Er waren goede tijden,
er waren slechte tijden.
Ze gaan voorbij en
laten ons achter met herinneringen.

Het is aan ons
er de goeie gelukkige dagen uit te pikken,
die te koesteren, er ons aan op te trekken
om met gevulde batterijen onze levensweg
verder te volgen met goede en minder goede
dagen zonder bitterheid in dankbaarheid.

aanvaarding

(machteloosheid door veerkracht overtroffen)

Je vader sterft.
Je moeder sterft.
Dat raakt je
tot in je diepste
vezels.

Maar sterft je
kind,
dan sterf je zelf,
Jouw toekomst,
Jouw existentie,
Jouw leven.

Hoop doet leven,
zo zegt men toch.
Maar na dood
sterft eerst ook
hoop.
Wat valt er nog te
hopen,
hoop op een
wederzien ?

Misschien...

Herinneringen in omwoelde
aarde, wortel schietend
in getormenteerde zielen
vragend om gekoesterd te
worden,
voldoen aanvankelijk niet
om die onmetelijke pijnen
te verzachten.
Verdwijnen kunnen ze niet.
Niets is ooit nog wat het was.

Doch in je verste gedachten
kiemt er het zaad
om terug te leven...

Herinneringen
die alle kommer overschrijden,
een glimlach ligt te wachten,
eerst schuchter, dan breder.

En plots is daar weer een lach,
... als aanvaarding
terug rust heeft gebracht.
... maar vergeten zal je nooit

AANVAARDING

Het duurt een heel leven,
om met jezelf en je verleden
in het reine te komen.

Aanvaarding,
een belangrijke, moeilijke taak,
weten wat, hoe of wie je bent,
bepaald door omgeving en
eigen keuzes, goed of fout.
Feiten en belevenissen,
je hebt ze zelden in de hand.
Context is bepalend.

Aanvaarden is
het begin van gelukkig zijn,
compromissen ten spijt.
Loslaten en doorgaan, ... moeilijk.

LOTSBESTEMMING

Is het maar **dat**,
niet meer dan **dat**,
alleen maar **dat** ?

Dat moet toch volstaan,
dat moet genoeg zijn,
dat is al teveel !

Ontgoocheling
en aanvaarding.
Frustratie blijft achter.
Leven zoals het is.

Loterij

ONVOORSPELBAAR

Voorspelbaar staat elke dag de zon weer op en stuurt haar licht door de blaffeturen, zomaar automatisch en zonder knop, geen wolkje in de lucht kan dit verzuren.

Ondertussen zit ik hier langzaam dood te gaan, dat kan nog ettelijke jaren duren, maar net zo goed is het morgen gedaan, of misschien wel binnen enkele uren, *onvoorspelbaar*

ORGELPUNT der levenden

Dood,
Orgelpunt van een uitgedeed leven

Wat is het verdict
Onschuldig of Schuldig, Hemel of Hel....

Of worden wij onwetende zielen
dolend in oneindige eeuwigheid ?

Het zal zijn, wat het zal zijn.
Maar wat zal het zijn ?

Bevrijding of claustrofobie,
niemand komt het ons te zeggen.

Dood,
orgelpunt van hoop.

NIEMANDSLAND

Wij trekken allen naar *niemandsland*,
daar zal wel iets zijn naar ieders tand,
luchten misschien blauw,
warmte en geen kou,
hemelse hemel, geen onverstand.

Altijd maar vooruit,
die trektocht naar *niemandsland*,
levensorgelpunt

Loterij
ieders eindbestemming,
te exploreren terrein,
apothecose van een leven
niemandsland

wij zijn geboren om te sterven

EINDE

Alles is eindig.
Dicht bij onsterfelijkheid
loert immer de dood.

Niets is oneindig.
Ver weg ligt de eeuwigheid
in vergetelheid.

Vorbij

**Mijn dag is voorbij voor ik het weet,
precies nog voor hij is begonnen.**

**Bij d'avond-duisternis
en 't overlopen van de dag
overvalt het mij steeds weer.**

**'t Was goed vandaag,
maar wat het ik gedaan ?**

afscheid

Pluk nu een bloem,
Geef haar een zoen
En denk dan daarbij
Nog even aan mij.
Vergeet me dan,
of vergeet me niet,
maar wees gerust,
ik vertrek dankbaar
en zonder verdriet

(maar nu nog niet)

*Als je niets meer van me hoort, dan is alles goed,
... dus treur nu maar niet, want alles is goed.*

rdckx

01 07 2024